вкладникам додаткових послуг, які супроводжують взаємини із банком у процесі традиційного депозитного обслуговування;

• формування банками адекватної процентної політики, спрямованої на залучення та стійке утримання коштів населення на депозитних рахунках;

• поліпшення якості обслуговування клієнтів:

розширення спектра депозитних послуг; комплексне обслуговування; додаткові види послуг за вкладами; розширення філіальної мережі [3].

Література:

1. Рисін В. В. Зміна пріоритетів депозитної політики банків відносно домогосподарств: тенденції 2008-2009 рр. / В. В. Рисін // Регіональна економіка. – 2010. – № 2.– С. 93-100.

2. Дребот Н. П., Білик О. І. Стратегія управління депозитною діяльністю в банківській установі / Н. П. Дребот, О. І. Білик // Вісник університету банківської справи НБУ. - 2012. - No 2 (14). - С. 204–208.

3. Андрушків Т. Депозитна політика комерційного банку та напрями її вдосконалення // Українська наука: минуле сучасне, майбутнє. – 2012. – № 17. – С. 3-13.

Олег ДАРМОГРАЙ

студент факультету банківського бізнесу, ТНЕУ

РЕАЛІЗАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ ЛІЗИНГУ

Аналіз застосування лізингових схем для оновлення основних засобів з метою забезпечення випуску нової продукції та структурної перебудови на фоні інвестиційної кризи України свідчить про значні переваги лізингу над іншими формами фінансування. Однак в наш час в Україні склалися такі економічні умови, за яких, з одного боку, зростаюча популярність цієї форми бізнесу сприяє розвитку лізингу, а з іншого – обмеженість підтримки лізингового бізнесу на державному рівні гальмує попит на пропозицію лізингу.

Таким чином перед нами постає коло першочергових для вирішення проблем.

На нашу думку, для того щоб надати по-справжньому вірні рекомендації щодо покращення лізингового клімату в країні, слід вірно з'ясувати основні проблеми. На нашу думку їх можна умовно поділити на ті, що залежать від комерційного банку (проблеми, що пов'язані з фінансуванням лізингового бізнесу) та загальні проблеми, які не залежать від нього (проблеми, пов'язані з оптимальним регулюванням лізингових операцій, зокрема державною податковою політикою).

До проблем нормативно-законодавчого характеру, що виникають у сфері лізингового бізнесу та потребують негайного вирішення слід віднести:

- термінологічні протиріччя з приводу лізингових операцій;
- несприятлива амортизаційна політика в Україні;
- недосконаліть оподаткування та обліку;
- перепони законодавства щодо валютного регулювання та валютного контролю при організації міжнародного лізингу;
- нерозвиненість арбітражного процесуального Кодексу по відношенню до норм захисту прав власності ускладнює можливості відчуження майна при порушенні зобов'язань.

Проблеми першого окресленого напрямку пов'язані із значними розбіжностями у викладенні сутності лізингу, його форм та видів; так негайного вирішення потребує проблема відсутності єдності визначень поняття "лізингові платежі" та його складових у різних законодавчих актах.

Багато негараздів, що виникають на лізинговому ринку України пов'язано з відсутністю законодавчих норм, які б надавали право прискореної амортизації об'єктів лізингу для всіх груп основних фондів (в той час, як, наприклад, в Росії коефіцієнт амортизації становить три, в Україні – лише шість десятих). Так, великі строки амортизації зовсім не враховують морального старіння обладнання, зокрема високотехнологічної техніки, електронно обчислювальних пристроїв, що досить часто модифікуються і навіть повністю замінюються більш досконалими зразками. Оскільки, згідно діючого законодавства, термін фінансового лізингу має співпадати із строком амортизації устаткування, яке є об'єктом такої лізингової угоди, то тривалі строки амортизації виступають значною перешкодою для лізингових фірм та особливо для лізингоотримувачів, які бажають якнайшвидше викупити майно і стати його власником. Однак їм доводиться чекати до закінчення основного строку дії лізингової угоди, щоб стати фактичним господарем майна. Крім того, приймаючи до уваги нерівномірність нарахування амортизації та вимогу необхідності досягнення балансовою вартістю в процесі амортизації нульового значення для об'єктів основних фондів другої та третьої груп процес нарахування амортизації перетворюється у безмежний. Однак Закон України "Про фінансовий лізинг" передбачає повне відшкодування вартості об'єкту фінансового лізингу. У вітчизняній практиці, вирішення такої проблеми прискорюється доволі часто шляхом обминання закону, наприклад, шляхом штучного розриву лізингових угод, після якого лізингоотримувач змушений викупити об'єкт лізингу за залишковою вартістю, що призводить до виплати податку на додану вартість навіть при організації фінансового лізингу.

Одним з найпростіших шляхів вирішення вищезазначених проблем вважаємо відмову від щільного зв'язку між відшкодуванням об'єкту лізингу та її амортизацією, який закладено у ст.16 п.2, згідно якої будь який лізинговий платіж відшкодовує частину вартості об'єкту лізингу, який амортизується за термін, за який вноситься лізинговий платіж. Такий підхід до відшкодування у лізинговому платежі частки предмету лізингу значно обмежує права лізингоотримувача.

Таким чином, при відстрочці платежу на протязі обумовленого угодою строку лізингові платежі, а отже, й відшкодування вартості майна, взагалі не здійснюється, та на протязі наступного періоду відшкодування здійснюється у розмірах, що перевищують нараховану амортизацію.

У випадку авансових платежів, навпаки, відшкодування вартості здійснюється у розмірах, менших за нараховану амортизацію.

Підсумовуючи, необхідно зробити висновок, що в умовах, що склалися амортизація не може бути реальним джерелом інвестування в нові основні засоби, тобто джерелом інвестицій. Недоліками виступають:

- нарахування амортизації на залишкову вартість призводить до регресу, тобто планомірному зменшенню суми та штучному збільшенню періоду нарахування амортизаційних відрахувань;
- щоквартальне нарахування амортизації неадекватне руху основних фондів, визначенню розміру прибутку та нарахуванню податків, що відбувається щомісячно;
- груповий підхід до норм амортизації протирічить особливостям зношення кожного конкретного об`єкту;
- включення до вартості основних засобів, що підлягають амортизації витрат на капітальний ремонт та інших витрат, пов`язаних з підтриманням фондів, що справляє негативні наслідки на вартість основних фондів та величину амортизаційних відрахувань.

Роман ДОБРЯНСЬКИЙ
студент факультету банківського бізнесу, ТНЕУ

БАНКІВСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Економічне зростання як збільшення виробництва матеріальних і духовних благ в абсолютних і відносних вимірниках породжує позитивні і негативні наслідки, які стосуються не тільки реального сектору економіки, а й фінансового сектору, зокрема банківського його сегменту. Досягти оптимального (адекватного до фази розвитку економіки) економічного зростання покликана державна політика економічного зростання, реалізація якої має забезпечити не лише високий матеріальний рівень життя, й підвищення його якості.

У цьому контексті місце банківської діяльності у відтворювальних процесах національної економіки варто з'ясовувати через такі основні підходи: грошово-потоковий, управління відтворенням банківського капіталу, грошово-господарський та управління капіталізацією банківської системи. Разом з тим, роль та значення банківської діяльності розглядається, з одного боку, через призму чотирьох основних продуктів банківської системи: депозитного,